

ANTON MEDVED:

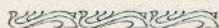
KRITIKU.

Nikomur hib ne prizanašaj,
ocene piši jedrovite —
a preje svojo vest izprašaj,
če si možak ‚integer vitae!‘

Gorje, če nisi! Vsaka lisa
razgali se ljudem na tebi,
in temni del življenjepisa
prekmalu bodeš bral o sebi.

Ohol in žaljen duh ne boža.
Bojniku niso psovke tuje.
Z besedo se opeva roža,
a tudi blato opisuje.

Imaš li torej trdost brusa,
na srcu mirnem čisto roko,
demant vrojenega ukusa
in znanje, kakor svet, široko?

ANTON MEDVED:

POETU.

Življenja boj je hud in trd.
Kam z mehкими čutili hočeš?
Zdaj vriska, zdaj preklinja svet,
in ti vzdihuješ, tarnaš, jočeš,
užaljeni poet?

Ubija ljud se noč in dan,
kje našel bi bogastva vire,
in ti opevaš log in cvet
in ti bi živel rad od lire,
zamišljeni poet?

Visoka služba, jezik dolg,
poklon do tal — to vleče nase.
Predstavljal ti krepost deklet,
kdo briga se za tvoje glase,
zaljubljeni poet?

Satire pikre vzdigni bič!
Srdit naj misli ta in oni,
da je nedolžno prizadet,
ti jasne glave ne ukloni,
navdušeni poet!

A če ti Bog ni dal moči,
da sveti srd izliješ v žolči,
sam sebi poj do sivih let
in gluhim stenam — ali molči,
nesrečni moj poet!

